

ἔκαμες ἐσὺ τὸ ἄξιον Ἀγάπη... ὦ! Ἀπάλλαξε τὴν ὄρασί μου ἀπ' τὴν θεά σου μορφὴ ἀπαισία...

Τάσος. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ μεγαλειότερη ἀπαισιότης ἀπὸ σένα. Ἡ Κακία καὶ ἡ Καλωσύνη βρῆκαν σὲ σένα ἕνα σῶμα. (φεύγει. Τὸ βιολὶ τοῦ Βλάετ ἀκούεται σὲ τόνο χαρᾶς).

ΑΥΔΑΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

Γ. ΠΙΕΡΙΔΗ, «Οἱ Σωτῆρες» Ἀλεξάνδρεια 1929.

Εἶναι ὁ δεύτερος τόμος διηγημάτων πού ἐκδίδει ὁ συγγραφέας σὲ διάστημα δύο ἐτῶν. Ὁ κ. Πιερίδης εἶναι ἀπτοὺς λίγους Ἀλεξανδρινούς ποῦ χουν τὴ γνήσια συγγραφικὴ φλέβα καὶ δουλεύουν μὲ σύστημα. Ἄν καὶ μὲ τὸ πρῶτο του βιβλίου παρουσιάστηκε σὰν διηγηματογράφος μὲ γερά προτερήματα, μὲ τοὺς «Σωτῆρες» παίρνει μιὰ θέση στὸ νεοελληνικὸ διήγημα, μιὰ θέση σίγουρη, τὴ θέση τοῦ μεστωμένου διηγηματογράφου μὲ τὴν ἔμφυτη δημιουργικὴ παραγωγή.

Τελευταῖα τὰ βιβλία πού βγάζουν κυρίως οἱ νέοι εἶναι τὰ περισσότερα δυστυχῶς ἢ σπασμωδικῶς κινήσεις χωρὶς κανένα ἀπώτερο ἀποτέλεσμα, ἢ μέτριοι ἐκδηλώσεις πού δὲν εἶναι ἱκανὲς νὰ μᾶς κάνουν νὰ σκεφτοῦμε, ξόφασα δηλαδὴ ἀγγίγματα τῆς τέχνης χωρὶς βαθύτερο σκοπὸ, προσορισμὸ ἢ νόημα.

Ἡ δημιουργικὴ λοιπὸν ἐργασία τοῦ κ. Πιερίδη πού κάνει ἐξαίρεση στὴν τελευταία λογοτεχνικὴ παραγωγή πρέπει νὰ προσεχτεῖ, νὰ μελετηθεῖ καὶ νὰ ἐκτιμηθεῖ σ' ὅλη της τὴ σοβαρότητα, σ' ὅλο της τὸ βάθος. Νὰ κριθεῖ μὲν μὲ ἀμερόληπτη αὐστηρότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια ἰδιαίτερη φροντίδα. Νὰ μὴν περάσει μὲς στὴ σειρά τῶν πολλῶν ἄλλων ἔργων καὶ ἐπιπόλαια νὰ κριθεῖ μὲ τὸν πικρόχολο πεσιμισμό πού δίκαια βέβαια μᾶς ἔχει καταλάβει γιὰ τὴν τελευταία νεοελληνικὴ συγγραφικὴ δημιουργικότητα, μὰ πού μὲ κανένα τρόπο δὲν πρέπει νὰ μᾶς κυριέψει καὶ νὰ μᾶς κάνει μονόπλευρους στὶς γνώμες μας.

Ἄλλ' ἀρκεῖ νομίζω νὰ διαβάσει κανεὶς μὲ προσοχὴ τὰ διήγηματα τοῦ κ. Πιερίδη, νὰ σταθεῖ τόσο στὸ ἠθογραφικὸ ὅσο καὶ

στο πλατύτερο ψυχολογικό τους περιεχόμενο για να νοιώσει πώς έχει να κάνει με συγγραφέα αξίας, με δημιουργό πλούσιο σε παρατήρηση και φαντασία, με έκτελεστή επιδέξιο και σε φόρμα και σε ύφος.

Και στο πρώτο του βιβλίο ο κ. Πιερίδης παρουσίαζε πολλές αρετές ύφους, με τα διηγήματά του όμως αυτά καθιερώνει δικό του ύφος. Ένω στα θέματά του δεν περνούν οι μοντέρνες λεγόμενες τάσεις, το στυλ του έχει μοντέρνο χαρακτηρισμό. Η φράση του είναι, ως επί το πλείστον, σύντομη, γοργή. Το έργο του διαβάζεται ευχάριστα, ξεκούραστα. Δεν σκοντάφτει κανείς μήτε σε εξεζητημένους νεολογισμούς, μήτε σε γλωσσικές επιτηδεύσεις.

Το διήγημα του κ. Πιερίδη έχει γερή αρχιτεκτονική, συνοχή, δράση και χρώμα.

Στα «Οί σωτήρες» και «Το λιθάρι» — τα καθαρώς ήθογραφικά — οι Άλεξανδρινοί βλέπουν ζωντανά μπροστά τους πρόσωπα και πράγματα γνώριμα, χωρίς βέβαια να υποδεικνύονται σ' αυτά άτομα, αλλά χαρακτήρες, τύποι που βέβαια έχει χρωματίσει και η φαντασία του συγγραφέα και που τόσο ώραϊα, τόσο έντεχνα, μās παρουσιάζονται. Οί έξω απτήν Άλεξάνδρεια παίρνουν μιάν άρτια ιδέα ώρισμένων κύκλων της πόλης μας, βλέπουν ένα ζωντανό κομμάτι απτή ζωή μας, κείνο που ο συγγραφέας περιγράφει, αναδημιουργεί μάλλον πέρνοντας άφορμή από μερικά χαρακτηριστικά γεγονότα.

Και στα δυό αυτά διηγήματα είναι διάχυτη μιá λεπτή ειρωνική διάθεση που δεν έχει την τσουχτερότητα της σάτυρας γιατί δεν γράφτηκαν για να σατυρίσουν αλλά για να υπογραμμίσουν θά μπορούσε να πει κανείς, ώρισμένες αδυναμίες που σταμάτησαν τόν συγγραφέα στη γύρω του ζωή και τόν έκαμαν να τις μελετήσει, να τις ψυχολογήσει, να τις χρωματίσει και να τις γενικέψει.

Οί «Σωτήρες» είναι τó μεγαλύτερο διήγημα απτά τρία του τόμου απ' αυτό άρθηκε και ó γενικός τίτλος του βιβλίου. Με τó «σωτήρες» ó συγγραφέας δεν έννοει βέβαια τούς άληθινούς σωτήρες, τούς ανθρώπους δηλαδή που έχουν τη δύναμη να δράσουν άποτελεσματικά για ένα σκοπό, αλλά τούς ψευτοσωτήρες, κείνους που πάνε να κάνουν κάτι μά δεν έχουν την ικανότητα και τó σθένος να τó φέρουνε σε πέρας, ή τούς ψευτοευργέτες που στο βάθος δεν είναι παρά ιδιοτελείς εγωιστές.

Και στα τρία διηγήματα οί τύποι και οί χαρακτήρες που έβαλε ó κ. Πιερίδης είναι γερά χρωματισμένοι και ψυχολογημένοι.

Η Ξένη και ó Στέφανος («Σωτήρες») που μέσα στην ανθρωπιστική δήθεν ιδεολογία τους ó ένας για να άναγερθεί Νοσοκομείο

καὶ ἡ ἄλλη γιὰ νὰ γίνῃ Βρεφοκομεῖο πᾶνε νὰ ἱκανοποιήσουν μυστικές τους ἀδυναμίες, δὲν εἶναι τάχα ψευτοσωτήρες; Ὁ καθένas κ' ἄς μὴν εἶναι Ἀλεξανδρινός, ἅμα διαβάσει τὸ διήγημα αὐτὸ καὶ σκεφθεῖ θὰ βρεῖ μὲς τοὺς γύρω του Στέφανους καὶ Ξένες πού ἴσαμε τότε δὲν τὸν εἶχαν συγκινήσει γιὰτὶ οἱ τύποι αὐτοὶ (κ' ἐδῶ ἐφαρμόζομε τὴ θεωρίαν τοῦ Παπανούτσου) δὲν πῆραν ἐνδιαφέρον παρὰ μόλις ἡ Τέχνη τοὺς ἔβαλε σὲ τρόπο πού νὰ φαντάζοντο, μόλις ἡ Τέχνη πῆρε τὴ ζωὴ τους — τὴν ἀδιάφορον δηλ. κ' ἀκατάστατη ροὴ τοῦ πραγματικοῦ — καὶ τὴ συστηματοποίησε, τὴν πειθάρχησε τῆς ἔδωσε νόημα.

Τὶ ἄλλο παρὰ ψευτοσωτήρας εἶναι ὁ Σπύρος πού μὲ μεγάλη συγγραφικὴ ἱκανότητα μᾶς παρουσιάζει ὁ κ. Πιερίδης; Δὲν εἶναι τίς ἴδιες του ἁμαρτίες πού θέλει νὰ ἐξιλεώσει ἀφήνοντας τὴν περιουσίαν του γιὰ νὰ χτιστεῖ ἐκκλησίαν;

Στὸ «λιθάρι» πάλι ἓνας τύπος ψευτοαντιδραστικοῦ, ὁ Σταῦρος, μὲ πλαίσιο ὁλόκληρη τὴ ζωὴ ὠρισμένων σωματείων πού ὁ συγγραφέας θὰ παρακολούθησε, φαίνεται, καὶ πού ὁ τεχνίτης διασκεύασε ζωντανά, ζωηρά. Ὁ Σταῦρος θὰ θυμίζει βέβαια στοὺς Ἀλεξανδρινούς κάποιον πρόσωπο, γνώριμο, ὅπως καὶ οἱ δύο νέοι μὲ τὴν γαλάζια κορδέλαν καὶ ὁ Μουσικὸς τοῦ Συλλόγου.

Τὸ πλατύτερον ψυχολογικὸ διήγημα τοῦ τόμου πού ξεπερνᾷ τὰ σύνορα τῆς πόλης καὶ πάει νὰ βρεῖ τὴ θέσιν του στὴν κάθε ἑλληνικὴ γωνιὰ εἶναι ὁ «Ἀναστηλωτής» πού μᾶς ἄρесе ἰδιαιτέρως.

Ἡ παράλυτη μάννα, ἡ Σοφία—μιὰ προσφυγοπούλα πού μπήκε στὸ στήτι γιὰ νὰ περιποιεῖται τὴν ἄρρωστη—καὶ ὁ γιός, ὁ Ἡλίας, ὁ ψευτοαναστηλωτής πού ἡ Σοφία ἀγάπησε — Νὰ τὰ κύρια πρόσωπα τῆς τραγωδίας. Γιὰτὶ βέβαια ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι ἀληθινὴ τραγωδία. Ἔχει μιὰ σκληράδα, ἓναν πόνο βουβό, σπαραχτικὸ ἔτσι καθὼς τὴν ζοῦνε πλάϊ πλάϊ μὲ τόσο διαφορετικὲς ψυχικὲς καταστάσεις. Οἱ χαρακτήρες τους ἔχουνε μιὰν ἀγριὰδα στὴν καθημερινὴ ἀλληλοσύγκρουση, πού σὲ συγκινεῖ μὲ τὴν ἀνθρώπινη ὁμοιότητά της.

Τὸ διήγημα εἶναι καλοδουλεμένο, ψυχολογημένο, γερὰ δεμένο· ἔχει ἀνωτερότητα μὲς στὸν τόμο, μὲ τὴν ἄρτια τεχνικὴ του ἐπεξεργασία καὶ τὴν ἀνάλυση τῶν χαρακτήρων τῶν ἡρώων του. Φαίνεται νὰ τὸ ἔγραψε ὁ διηγηματογράφος μὲ ἐξαιρετικὴ διάθεση καὶ νὰ τὸ ἀγάπησε.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Πιερίδη στολίζεται μὲ ἔξη θαυμάσια σκίτσα τῆς διαπρεποῦς ζωγράφου κ. Ἀλεξανδρίδης - Στεφανοπούλου, πάντως ἐντάα θέματα τῶν διηγημάτων.

Ρ.Σ.

ΔΗΜ. ΠΑΠΠΟΥΛΙΑ. «Τὸ ἐν Βελιγραδίῳ συνέδριον τῶν Βυζαντι-
νῶν σπουδῶν». Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας
Ἀθηνῶν Συνεδρίας 5 Μαΐου 1927.

Ὁ κ. Παππούλιας στὴν ἀνακοίνωση αὐτὴ ἀναφέρει τὰ σπου-
δαιότερα θέματα πὺ ἀγγίξαν ὅσοι ἔλαβαν μέρος στὸ δεῦτερο αὐτὸ
διεθνὲς συνέδριον τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν πούγινε στὸ Βελιγράδι
τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1927.

Καὶ πρῶτα πρῶτα ἀναφέρει τὴν πρόταση πούκανε ὁ καθηγη-
τῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης Kretschmer: νὰ συνταχθεῖ
ἓνα σοβαρὸ πιά Βυζαντινὸ λεξικὸ — γιὰ τὴν ὥρα ἔχουμ' ἓνα-δυὸ
ποῦτε νὰ τὰ ἐμπιστευθεῖς μπορεῖς, οὔτε νὰ τὰ βρεῖς εὐκόλα — με-
βάσει ὅλα τὰ μεσαιωνικὰ κείμενα.

Ὅλοι τὴν δέχτηκαν καὶ ὠρίστηκε ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ συντάξει
τὸ σχέδιο.

Ἄλλη σπουδαία πρόταση εἶναι τοῦ κ. Κυκουλὲ πὺ τόνισε
τὴν ἀνάγκη νὰ γίνουν συστηματικὲς Βυζαντινὲς λαογραφικὲς μελέτες.

Τὸ γ' συνέδριον θὰ γίνῃ στὴν Ἀθήνα τὸ 1930 κι' εὐχόμεστε
νὰ αὐξάνει ὁλοένα ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ μελέτη τῆς Βυζαντινῆς ἱστο-
ρίας, πὺ τόσο λίγο φωτισμένη εἶν' ἀκόμα.

Κ. Η.

ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ «Παλῆς Ἀγάπες» διηγήματα με πρόλογο Γρ.
Ξενοπούλου. Ἔκδ. καὶ Τυπ. Καταστήματα ἀδελφῶν Γεράρδων.

Τὰ διηγήματα τοῦ κ. Νίκβα εἶναι καλὰ ψυχολογημένα, γραμ-
μένα με χιοῦμορ. Με τὸν κ. Νίκβα θὰ γίνουμε στὸ μέλλον πολὺ
ἀπαιτητικοί. Θὰ τὸν θέλομε πιότερο προσεκτικὸ, με τὶς ἐλλείψεις
τοῦ διορθομένους καὶ λιγώτερο ρωμαντικὸ.

Στὰ διηγήματα πὺ μᾶς παρουσίασε ἔχει εὐχάριστο ὕφος, ζων-
τανό' ἔχουν χαρίσματα πὺ δείχνουν τὸν κ. Νίκβα ἀξιπρόσχετο
διηγηματογράφο.

Ξεχωριστὰ μᾶς ἄρεσαν τὰ «χωρὶς τίτλο», ἡ «Παιδούλα» καὶ ἡ
σκιτσογράφηση τῶν λαϊκῶν τύπων πὺ κάνει ὁ συγγραφέας στὸ
«Ὅταν ἤμουν πλούσιος».

Γ. Α.

ΠΑΝΑΓ. ΜΑΥΡΕΑ «Ἐλεγχοι», Γ'. (Τύποις Κ. Σ. Παπαδογιάννη.
Ἀθήνα, 1927).

Τὸ βιβλίον αὐτό, πὺ ἀποτελεῖ τὸ τρίτον μέρος μιᾶς ποιητικῆς
συλλογῆς, συνίσταται ἀπὸ καμμιά εἰκοσαριά ποιήματα—τὰ περισ-
σότερα σοννέτα — στὰ ὁποῖα ὁ ποιητὴς μιλεῖ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,
γιὰ τὴ γῆ του, τῆς «μάννα γῆς», ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ, καὶ γιὰ τοὺς
νεκρούς του.

Ἡ θλίψις καὶ ἡ νοσταλγία εἶνε τὰ αἰσθήματα ποῦ κυριαρχοῦν στὴν ἔμπνευσι τοῦ. Μελαγχολικά (κάποια ἐπίδρασις τοῦ Πορφύρα εἶνε φανερὴ) τραγουδεῖ μ' ἐκφράσεις γεμᾶτες ποιητικὴν ἔξαρσι τῇ φύσει. Πάνω στοὺς τύμβους τῶν προγόνων τοῦ λαβαίνει ἀφορμὴ νὰ θυμηθῇ τὴ “μυθικὴ τρωϊκὴ βεβήλωση”, “τὴν πάρθια αἰμίωση”, “τᾶγῃ τοῦ δυνάστη τοῦ Σκύθῃ”... καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ ἔχει κάτι τὸ ὑμνώδικο, ποῦ καμμιὰ φορὰ ξεσπάει σὲ θρῆνο.

Οἱ στίχοι τοῦ ἔχουνε μουσικότητα — οἱ περισσότεροὶ τοῦλάχιστο. Τὸ λεκτικὸ τοῦ ὅμως εἶνε συχνὰ σκοτεινὸ καὶ τυραννικὰ δύστροπο. Σὲ δυὸ-τρία ποιήματα, φθάνει στὸ σημεῖο νὰ ὑποθέτει κανεῖς μᾶλλον παρὰ νὰ καταλαβαίνει τι θέλει νὰ πῇ ὁ ποιητής. Φράσεις αἰφνης σὰν κι αὐτὲς (ἀπὸ τὸ σοννέτο XXXVII) :

«Ἀπ' τῶν ἀρμάτων σας τὸ χάλκωμα ἢ ἀπ' τὰ μέλη
τῆς σάρκας σας τῆς ἄδολης, ποιός, ὦ νεκροί μου,
ποιός νὰ τὸ εἴπῃ ἀφρὸ ὁ χυμός, καρπὸν τὸ ἀμπέλι
γεύση ὁ μηλίτης καὶ ὁ ἀνθοσμίας τὴ μέθη εὐθύμου
πάθους νὰ βρῇ;...»

Πρέπει κανεῖς νὰ τὶς διαβάσῃ καὶ νὰ τὶς ξαναδιαβάσῃ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κατατοπίσῃ μὲ τὸ νοῦ τοῦ τὶς λέξεις σὲ μιὰ λογικὴ σειρά, ψηλαφῶντας στὸ σκοτάδι τῆς ἐκφράσεως, ἕως ὅτου κατορθώσῃ νὰ βγάλῃ ἐν' ἀόριστο νόημα. Στὴν σκοτεινότητα αὐτὴ συντείνει καὶ ἡ ἔλλειψις τίτλων (τὰ ποιήματα εἶνε ἀπλῶς ἀριθμημένα) ποῦ θὰ μπορούσαν κάπως νὰ διαφωτίσουν τὸν ἀναγνώστη.

Τὸ συμπέρασμά μου εἶνε ὅτι μπορεῖ ὁ κ. Μαυρέας νᾶχῃ μέσα τοῦ τὴν φλόγα τῆς ποιητικῆς δημιουργίας — ἃς γίνῃ ὅμως πειὸ ἀπλός, χωρὶς αὐτὴ τὴν ἀσάφεια στὴν διατύπωσι, ποῦ τόσο ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ ἔργου.

Γ. Α. Π.

“Παράλληλη περιπέτεια” ΣΤΑΜΟΥ ΠΑΠΑΔΑΚΗ.

Γιὰ νὰ γράφει κανεῖς διηγήματα, πρὸ παντὸς ὅταν εἶναι νέος, πρέπει ὅταν ἔχει βέβαια πρῶτα ταλέντο, νὰ διαβάσῃ πολὺ, νὰ ξέρει τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ διηγήματος καὶ νᾶναι σὲ θέση νὰ ψυχολογήσῃ καὶ νὰ χαρακτηρίσῃ τοὺς ἥρωές τοις. Οἱ ρηχὲς περιγραφὲς μονομερῶν γεγονότων χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος, χωρὶς συνοχὴ δὲν μποροῦν νᾶναι οὔτε διηγήματα, οὔτε καὶ τίποτα ἄλλο.

Πρέπει κυρίως νὰ μπορεῖ ὁ ἀναγνώστης νὰ βγάλῃ νόημα.

Χρειαζεται μεγάλη μελέτη καὶ λιγώτερη βία.

Γ. Α.

Φ. ΔΡΑΓΟΥΜΗ: «*Εκλογή δημοσιευμάτων πολιτικῶν*» Β'. Σειρά, 1925-1928. Τυπ. «*Εστία*». Ἀθήναι.

ΗΛΙΑ ΒΕΝΕΖΗ: «*Ὁ Μανώλης Δέκας κι' ἄλλα διηγήματα*». Ἀθήνα 1928.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΚΑΣΔΑΓΛΗ: «*Ανακρέων*» Ἑμμετρος παράφρασις. Ἐπιμέλεια «*Γραμμάτων*» Ἀλεξάνδρεια. 1929.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ: «*Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς Ἱερουσόλυμα*». Ἀλεξάνδρεια 1929.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ, ΦΥΛΛΑΔΙΑ

«*Πρωτοπορία*» Ἀπρίλης 1929. Ἡ «*Πρωτοπορία*» ἄνοιξε τὶς στήλες της γιὰ τὸ πολὺ ἐνδιαφέρον ζήτημα τῆς μεταρρύθμισης τοῦ ἀλφαβήτου μας.

Στὸ τεῦχος αὐτὸ γράφει ὁ Ψυχάρης ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ὑπὲρ τῆς μεταρρύθμισης. Ὁ κ. Φιλήντας ἀπαντᾷ στὸ ἄρθρο τοῦ κ. Φ. Δραγοῦμη σχετικὰ μὲ τὸ ἴδιο ζήτημα, πὺν φάνηκε στὴν «*Πρωτῶν*», τῆς Ἀθήνας.

Ξεχωριστὴ ἐντύπωση μᾶς ἔκανε τὸ βαθυστόχαστο κριτικὸ σημεῖωμα τοῦ κ. Ἀναστασίου Δρίβα γιὰ τὸν γνωστὸ μοντέρνο ζωγράφο Γ. Κηρύκο. Ὁραῖο τὸ ποίημα τοῦ κ. Παπατσώνη «*Σχήμα*».

«*Νέα Ἐστία*». 1η Ἀπριλίου, 15 Ἀπριλίου. Στὸ τεῦχος τῆς 1ης Ἀπριλίου δημοσιεύεται ἓνα ὥραῖο ἔργο τῆς γνωστῆς Ἀλεξανδρινῆς ζωγράφου κ. Θάλειας Φλωρᾶ-Καραβία «*Νέα Μητέρα*» ἀπ' τὴν τελευταία της ἔκθεσι στὴν Ἀθήνα.

«*Νέα Ἐπιθεώρηση*» Μάρτης 1929. Ὁ κ. Πέτρος Πικρὸς γράφει «*ἡ θέσις μας γιὰ τὸ λατινικὸ ἀλφάβητο*». Σημειώνομε τὸ διήγημα τοῦ κ. Νίκου Νικολαΐδη «*Ἐγὼ κ' ἐκεῖνος*».

«*Πνοή*». Ἀπρίλης 1929. Βρίσκομε ἓνα ὥραῖο σοννέτο τοῦ Μαλακάση «*Στὸν ποιητὴ Μ. Κανελλῇ*» καὶ ποίημα τοῦ Παλαμᾶ «*Ὅλα τ' ἀηδόνια*», ἐπίσης στίχους τοῦ Σπ. Παναγιωτόπουλου, τοῦ Ζώτου, τοῦ Λάσκου.